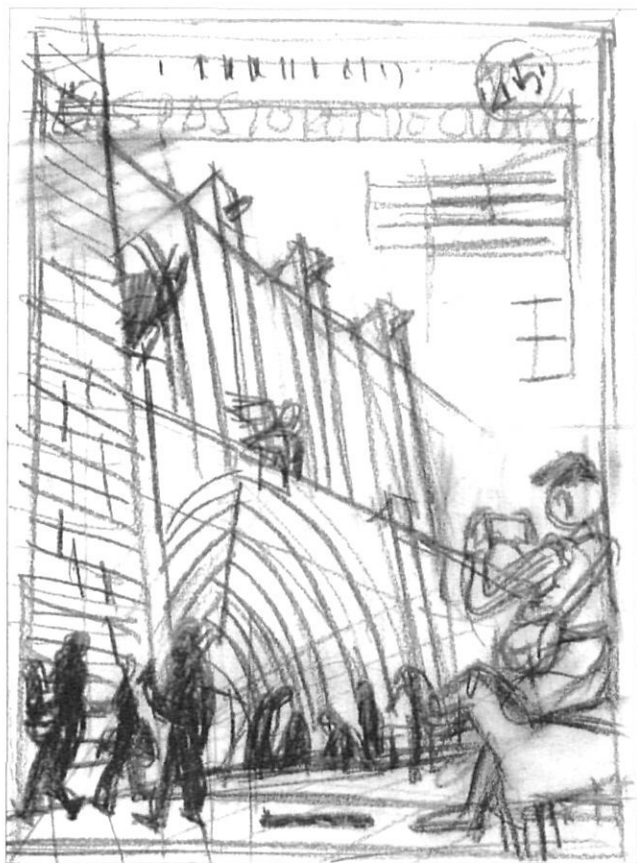

Un dels esbossos d'Àngel del Pozo per al cartell d'Els Pastorets de 2005.

lins que s'han mantingut per votació popular entre el repartiment. Si un any s'estrena una cançó i «no entra», al següent, en la millor tradició dels musicals de Broadway, pot haver «saltat», i en el seu lloc tornen a aparèixer els centenaris i socorredors «àngels del cel» que han baixat a la terra. Sempre iguals i sempre nous. Quan un dimoni té data de caducitat, un altre de jove el suplanta com aquell que res. Va començar-se amb apuntador i ara ni se sap que hi és... però hi és. Aquí tant es pot trobar un rei blanc llibreter —i mai falla!—, com un sant Josep que escriu llibres. Joves marxosos que ho deixen tot per fer de dimonis o tres generacions d'una família fent de pastors... Així són

els nostres Pastorets, i no els volem de cap altra manera.

Han sobreviscut un «sagnant» trasllat d'escenari, però sortosament segueixen aquí. I és que, tornant al llibre del començament, en el darrer paràgraf, en parlar de la fràgil supervivència dels Pastorets de Girona, Ribas diu: «Malgrat tot, si un dia es deixessin de representar, és ben possible que al cap de poc tornessin a rebrotar. L'esperança que resta és que així continuï essent en el futur, perquè una tradició és més forta que el que suposa la iniciativa d'un grup o d'una generació».

D'acord, però si us plau: Que puguin celebrar molts 25 anys com aquests!

Pere Garcia Vidal

La memòria de la postguerra (1940-1960)

En el Museu d'Història de la Ciutat de Sant Feliu de Guíxols, del 26 d'abril al 30 de novembre de 2005 es va organitzar una exposició temporal dedicada als primers anys de postguerra a Sant Feliu de Guíxols i la Vall d'Aro. L'època immediata després de la Guerra Civil fins als canvis socials de 1959 formaren un període difícil de la nostra història.

El Taller d'Història de Sant Feliu, format per mestres, professors i tècnics municipals de l'arxiu, museu i àrea d'educació, és responsable d'aquesta revisió històrica enguany que celebra el 20è aniversari.

Aquests 20 anys de postguerra foren temps difícils de precarietats i sovint misèries per als nostres avis i pares.

L'exposició, preparada amb gran vigor, tenia la voluntat de presentar un punt de vista ampli de l'època i alhora oferir una posada en escena molt didàctica. Foren molts els testimonis i protagonistes que hi col·laboraren aportant els seus records i vivències.

La ciutat i els seus voltants, el menjar, el mercat i les botigues, l'anar i venir, el treball, els anys de cinema i ràdio, llegir i esplaïar-se, els jocs i l'escola i el nou règim franquista eren els àmbits que es presentaven, tots molt ben documentats i exposats.

La mostra es va complementar amb una sèrie

d'activitats paral·leles formades per xerrades d'algunes persones que van viure i patir aquests anys: itineraris, conferències i un concurs literari per Sant Jordi.

En uns moments en els quals s'ha reconegut de forma molt justa i necessària la tasca humanitària endegada i portada a terme per la infermera suïssa Elisabeth Eidenbenz a la maternitat d'Elna ajudant les dones embarassades que es trobaven en el camp de refugiats d'Argelers, veiem que els fets històrics i sobretot els seus protagonistes s'han de saber i reconèixer. I exposicions com aquesta ajuden a poder compondre el trencaclosques de la història, però sobretot a poder situar correctament els seus protagonistes en el mapa històricogràfic. I si tot plegat està encertadament desenvolupat i arriba a un gran públic adult però també escolar, de ben segur que s'haurà obert l'àlbum familiar de cadascú de nosaltres.

Joan Vicens i Tarré